

Avertismente paralele - Numărul patru

Temeiurile credinței și primejdia uitării: Învățămintele din profeție și istorie

Jeff Pippenger

2023-08-08

Pe cine va el învăța cunoștința? Și pe cine va el face să înțeleagă învățătura? Pe cei întărcați de la lapte și desprinși de la sân.

Căci trebuie să fie poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici și puțin acolo:

Căci prin buze bâlbâitoare și printr-o altă limbă va vorbi acestui popor. Căroră le-a zis: Aceasta este odihna prin care puteți da odihnă celui ostenit; și aceasta este învierea; totuși ei n-au voit să asculte.

Dar Cuvântul Domnului le-a fost: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând după rând, rând după rând; puțin aici, puțin acolo; pentru ca ei să meargă, să cadă pe spate, să fie zdrobiți, să fie prinși în cursă și luați. Isaia 28:9-13.

Aceste versete din Isaia au fost abordate în mod repetat în Tăblițele lui Habacuc. Aici mă voi limita să ating pe scurt câte un punct sau două din aceste versete anterioare, pentru a le adăuga discuției de față. Acest pasaj arată un popor care eșuează la o probă, căci ei „merg, cad pe spate, sunt sfârâmați, prinși în laț și luați”. Ei erau un popor care a eșuat la o probă privitoare la cine anume ar încerca Dumnezeu să „învețe” și să facă să „înțeleagă” „cunoașterea” ori „învățătura”. Era o probă întemeiată pe înțelegerea unei sporiri a cunoașterii, așadar aceeași probă care i-a despărțit pe înțelepți de cei răi în capitolul doisprezece din Daniel, căci toți profeții sunt de acord și identifică sfârșitul lumii. În Daniel doisprezece, „înțelepții” înțeleg, iar „cei răi” nu înțeleg sporirea cunoașterii.

Poporul din pasajul lui Isaia a fost pus la încercare de "cuvântul Domnului" pe care "nu voiau să-l audă". Iar "cuvântul Domnului" specific pe care l-au respins și care le-ar fi îngăduit să "înțeleagă" sporirea "cunoștinței" era regula biblică ce definește cum trebuie aliniată corect istoriile profetice. Cei ce cad în pasajul din Isaia au respins regula care arată că, pentru a înțelege o istorie profetică, trebuie să se caute acea linie "puțin aici, puțin acolo". Cuvântul Domnului care a produs o probă pe care ei au respins-o era tehnica selectării liniilor profetice de aici și de colo și apoi a așezării uneia dintre acele linii selectate de istorie profetică în paralel cu celelalte linii de istorie profetică ce abordează aceeași temă. Reușita demersului de a așeza linie peste linie în acest fel depinde de aplicarea regulilor autentice ale interpretării profetice. Aceste reguli, care sunt "precepte", trebuie și ele aduse împreună și se găsesc ici și colo în Biblie. Fecioarele din Isaia, care eșuează la probă, o fac fiindcă uită lucrul de căpetenie pe care n-ar fi trebuit să-l uite, și anume că istoria se repetă.

Nu avem nimic de temut cu privire la viitor, decât în măsura în care vom uita felul în care Domnul ne-a călăuzit și învățătura Sa din istoria noastră trecută. Schițe din viață, 196.

Dumnezeu nu este autorul confuziei, iar un reper al acestui fapt este că fiecare profet din Biblie identifică aceeași linie profetică. Nu toți văd evenimente identice pe acea linie, dar este întotdeauna aceeași linie de evenimente la sfârșitul lumii. Este vorba despre evenimentele care duc la închiderea perioadei de probă, urmate de cele șapte plăgi de pe urmă, care se încheie cu A Doua Venire a lui Hristos. Istorisirea unui profet poate privi poporul credincios al lui Dumnezeu în acea linie a istoriei, însă mărturia altui profet poate privi poporul necredincios al lui Dumnezeu sau Statele Unite, Vaticanul, Națiunile Unite, negustorii pământului ori Islamul, dar este întotdeauna aceeași linie.

Mesajul lui Ilie din Maleahi, precum și mesajele prezentate în Apocalipsa, capitolele unu, paisprezece și optsprezece, și mesajul din Daniel, capitolele unsprezece și doisprezece, sunt unul și același mesaj. Toate se înscriu pe aceeași linie istorică, dar fiecare aduce propria contribuție deosebită la narațiune.

Ceea ce este aproape în mod universal înțeles greșit cu privire la acea solie specială este faptul că ea este revelată poporului lui Dumnezeu numai imediat înaintea închiderii timpului de probă al omenirii. Știind că solia specială avertizează întotdeauna cu privire la apropiata închidere a timpului de probă, vom lua în considerare, poate, cea mai clară ilustrare a închiderii timpului de probă din Biblie.

Cel nedrept, să mai fie nedrept; și cel întinat, să mai fie întinat; și cel drept, să mai fie drept; și cel sfânt, să mai fie sfânt. Apocalipsa 22:11.

Înainte ca în sanctuarul ceresc să fie anunțat sfârșitul timpului de har prin cuvintele versetului unsprezece, urmează să fie proclamat un mesaj profetic special de avertizare din cartea Apocalipsei, care este desigilat pentru slujitorii lui Dumnezeu.

Și mi-a zis: Nu pecetlui cuvintele profeției acestei cărți; căci vremea este aproape. Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cel ce este întinat, să fie întinat și mai departe; și cel ce este drept, să fie drept și mai departe; și cel ce este sfânt, să fie sfânt și mai departe. Apocalipsa 22:10, 11.

Va exista un mesaj profetic special, recunoscut de poporul lui Dumnezeu chiar înaintea celor șapte plăgi de pe urmă. Când acel „timp este aproape”, „profeția acestei cărți” (profeția Apocalipsei), care a fost pecetluită, urmează să fie despecetluită. Singura profeție din cartea Apocalipsei care a fost pecetluită este profeția celor șapte tunete.

Și am văzut un alt înger puternic coborând din cer, înveșmântat într-un nor; și un curcubeu era pe capul lui, iar fața lui era ca soarele, și picioarele lui ca niște stâlpi de foc. Și avea în mână o cârtică deschisă; și-a așezat piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ, și a strigat cu glas puternic, ca atunci când răcnește un leu; și când a strigat, cele șapte tunete și-au rostit glasurile. Iar când cele șapte tunete își rostiseră glasurile, eram gata să scriu; și am auzit un glas din cer, zicându-mi: Pecetluiește ceea ce au rostit cele șapte tunete și nu le scrie. Apocalipsa 10:1-4.

Chiar înainte ca timpul de probă al omenirii să se încheie, când "vremea este aproape", va avea loc desigilarea unui adevăr biblic special, care identifică "lucrurile care trebuie să se împlinescă în curând". Îngerul puternic din Apocalipsa, capitolul zece, este Isus Hristos, care a strigat ca un Leu.

„Îngerul puternic care l-a instruit pe Ioan nu era o personalitate mai puțin însemnată decât Isus Hristos. Faptul că Își pune piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe uscat, arată rolul pe care Îl îndeplinește în scenele de încheiere ale marii controversă cu Satana. Această poziție denotă puterea și autoritatea Sa supremă asupra întregului pământ. Controversa s-a intensificat și s-a înverșunat din veac în veac și va continua astfel până la scenele de încheiere, când lucrarea măiastră a puterilor întunericului va atinge culmea. Satana, unit cu oamenii răi, va amăgi întreaga lume și bisericile care nu primesc dragostea adevărului. Dar îngerul puternic cere luare-aminte. El strigă cu glas tare. El trebuie să arate puterea și autoritatea glasului Său celor care s-au unit cu Satana pentru a se împotrivi adevărului.” Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 7, p. 971.

La sfârșit, „bisericele” pe care „Satana” le înșală sunt înșelate pentru că n-au primit dragostea „adevărului”. Cuvântul „adevăr” din pasajul din Epistola a doua către Tesaloniceni la care tocmai s-a referit Sora White este termenul grec principal, derivat din cuvântul ebraic tradus prin „adevăr”, cuvânt care este alcătuit din trei litere ebraice și reprezintă Alfa și Omega. Există vreo dovadă biblică că adevărul asociat cu regula primei mențiuni, care reprezintă un atribut al caracterului lui Hristos, este adevărul care este respins și, în consecință, produce o puternică amăgire?

Acum vă rugăm, fraților, prin venirea Domnului nostru Isus Hristos și prin strângerea noastră laolaltă la El, să nu vă lăsați repede clătinați în minte, nici tulburați, nici printr-un duh, nici printr-un cuvânt, nici printr-o epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua lui Hristos ar fi aproape. Nimeni să nu vă amăgească în niciun chip; căci ziua aceea nu va veni decât dacă mai întâi va veni lepădarea de credință și se va descoperi omul păcatului, fiul pierzării, care se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de tot ce este venerat, așa încât el, ca Dumnezeu, se așază în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine că este Dumnezeu. Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri? Și acum știți ce îl reține, pentru ca el să fie descoperit la vremea sa. Căci taina nelegiurii deja lucrează; numai cel ce acum o împiedică o va împiedica până va fi luat din cale. Și atunci se va arăta Cel Nelegiuit, pe care Domnul îl va mistui cu suflarea gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale; pe acela a cărui venire este după lucrarea lui Satan, cu toată puterea și cu semne și minuni mincinoase, și cu toată amăgirea nelegiurii în cei ce pier, pentru că nu au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. De aceea, Dumnezeu le va trimite o lucrare puternică de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiurie, să fie osândiți. 2 Tesaloniceni 2:1-12.

Acest pasaj din Tesaloniceni a fost abordat adesea în Tablele lui Habacuc, așadar ne vom limita aici la un scurt comentariu. Ceea ce Sora White numește „actul minunat al lui Satana” este, la Pavel, „lucrarea lui Satana, cu toată puterea, cu semne și cu minuni mincinoase”. Lucrarea înșelătoare identificată de Sora White și de Pavel începe odată cu legea duminicală din Statele Unite.

„Prin decretul care impune instituția papalității, în încălcarea legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va desprinde pe deplin de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie ca să dea mâna cu puterea Romei, când se va întinde peste abis ca să dea mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei triple uniri, țara noastră va repudia orice principiu al Constituției sale, ca guvern protestant și republican, și va lua măsuri pentru propagarea minciunilor și amăgirilor papale, atunci vom ști că a sosit vremea lucrării minunate a lui Satana și că sfârșitul este aproape.” Mărturii, volumul 5, 451.

În acest pasaj din Tesaloniceni pe care îl avem în vedere, Pavel îl identifică pe Papa de la sfârșitul lumii prin patru termeni diferiți. Papa este „omul păcatului”, este „fiul pierzării”, este „taina fărădelegii” și „Cel Nelegiuit”. Pavel mai oferă câteva alte caracteristici ale Papei, dincolo de cele patru denumiri, căci ne informează că Papa (care, pe vremea lui Pavel, era încă viitor) „avea să fie descoperit la vremea sa”.

Papa „va fi descoperit la vremea lui”, iar cea mai clară dovadă biblică — deși nicidecum singurul adevăr biblic — cel mai limpede adevăr biblic potrivit căruia papa al Bisericii Romei este antihristul profeției biblice este stabilită prin șapte referințe diferite și directe în Biblie, care identifică „timpul” în care papalitatea avea să domine pământul, chiar „timpul” pe care omenirea îl numește Evul Întunecat. Biblia îl revelează pe papă drept papalitate, identificând în mod repetat perioada exactă de „timp”, de la 538 până în 1798, în care papalitatea avea să stăpânească lumea. Pavel a spus că el va fi descoperit la vremea lui.

Apostolul Pavel arată, de asemenea, că papa este cel care „se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este adorat; încât el, ca Dumnezeu, șade în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” Între altele, aceasta arată că Antihristul profeției biblice este un simbol religios. El nu este un Hitler, nici un Alexandru cel Mare. Aceasta restrânge și mai mult identificarea papei, căci el nu este pur și simplu un tiran religios, ci un tiran religios care pretinde că se află în templul lui Dumnezeu. Antihristul pretinde că șade în Biserica creștină.

Potrivit lui Pavel și lui Daniel, atunci când papa se află în biserica pe care o mărturisește drept creștină, el manifestă caracterul Satanei, care a dorit să fie așezat pe tronul lui Dumnezeu și să fie înălțat mai presus de toate. Spun: Pavel și Daniel, căci cei mai mulți comentatori biblici recunosc că, atunci când Pavel demonstrează că una dintre trăsăturile papei este aceea că el este un narcisist desăvârșit, Pavel nu face decât să citeze din descrierea papei din Daniel, capitolul unsprezece, unde Daniel consemnează:

Și împăratul va face ce va voi; se va înalța și se va mări mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaipomenite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; va propăși până se va împlini mânia, căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.

Când Pavel abordează caracterul narcisic al papei, el parafrazează versetul din Daniel și afirmă că tocmai papa este acela care „se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este venerat; așa încât el, ca Dumnezeu, șade în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept Dumnezeu”. Versetul din Daniel care identifică trăsăturile papalității face, de asemenea, referire la „vremea” rânduită să „descopere” că papalitatea era antihristul, arătând că papalitatea va

„prospera” până când „mânia va fi împlinită”.

„Indignarea” s-a încheiat în 1798; prin urmare, Daniel, în versetul respectiv (deși acesta nu este unul dintre cele șapte pasaje explicite din cărțile lui Daniel și Apocalipsa în care este menționată perioada de 1260 de ani), totuși identifică în mod direct puterea papală și consemnează că aceasta a primit „o rană de moarte”, cum o numește Ioan, în 1798. Astfel, versetul identifică sfârșitul perioadei de stăpânire papală, fără însă a preciza durata acestei stăpâniri.

În acest pasaj, Pavel identifică de asemenea o putere care avea să împiedice papalitatea să preia controlul asupra lumii în anul 538, afirmând că tesalonicenii cărora le scria cunoșteau deja acest adevăr anume. El a pus întrebarea: „Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri?” Le amintește că ei știau deja „ce o reține” (în sensul de „o împiedică”) pe papalitate până când va „fi descoperită la vremea ei”. Puterea care a precedat și a împiedicat papalitatea să preia controlul asupra lumii era puterea aflată la cârma lumii când Pavel a scris epistola. Era Roma păgână. Pavel a scris că Roma păgână avea să fie „înlăturată din cale” pentru ca papalitatea să preia controlul asupra lumii.

Această înțelegere l-a condus pe William Miller să recunoască faptul că puterea simbolizată prin „necurmatul” în cartea lui Daniel era Roma păgână. Adventismul recunoaște că structura, și prin urmare toate înțelegerile profetice ale lui William Miller, s-au întemeiat pe înțelegerea lui a cărților lui Daniel și Apocalipsa și că acele două cărți tratează cele două puteri pustiitoare: Roma păgână și Roma papală. În pasajul din Tesaloniceni, Miller, știind deja (așa cum știa orice protestant din vremea lui) că papa era antihristul, când a recunoscut că Roma păgână era puterea istorică ce a precedat domnia papală și că Pavel afirmase că Roma păgână trebuia să fie înlăturată înainte ca papalitatea să urce pe tronul pământului, a legat aceasta de cartea lui Daniel și de „necurmatul”, unde se menționează de trei ori că „necurmatul” trebuia să fie „înlăturat” înainte ca papalitatea să preia controlul lumii. Mărturia lui Pavel l-a făcut pe Miller să vadă că Roma păgână era „necurmatul” lui Daniel, iar apoi a putut recunoaște că cele două puteri pustiitoare ale lui Daniel erau Roma păgână și Roma papală. Acest adevăr reprezintă temelia mișcării millerite. Adventismul respinge cu certitudine astăzi lucrarea lui Miller, dar încă înțelege că această prezentare de ansamblu a dezvoltării înțelegerii lui Miller cu privire la „necurmatul” din Daniel dovedește că puterea despre care Pavel spune că „oprește” ridicarea puterii papale până când a fost înlăturată era Roma păgână, aceasta fiind analiza corectă a gândirii lui Miller asupra acestor subiecte.

Având adevărul despre „necurmatul” din cartea lui Daniel, ca simbol al Romei păgâne care a precedat împărăția Romei papale, pe care Daniel a prezentat-o drept urâciunea pustiirii, Miller a putut apoi să recunoască timpurile profetice asociate cu împărățiile profeției biblice, iar pe măsură ce i se lumina mintea cu privire la aceste înțelegeri, el a alcătuit un ansamblu de adevăruri care reprezintă temeliile Adventismului. Acele adevăruri au fost consacrate pe cele două table ale pionierilor din 1843 și 1850. Acele adevăruri sunt temelia Adventismului și au fost întemeiate pe recunoașterea „timpului”. Istoria momentului în care au fost așezate temeliile este o temă principală pe Tablele lui Habacuc.

Ceea ce nu este evidențiat în Tablele lui Habacuc este că temeliile care erau bazate pe timp au produs o structură care oferă perspectiva necesară ultimei generații pentru a recunoaște că au existat adevăruri care erau reprezentate drept temelii. A existat un prim adevăr, care a fost chiar prima piatră așezată în temelie, însă „necurmata” din cartea lui Daniel nu a fost primul adevăr al lui Miller. Adevărul care avea să devină prima piatră din temelie pe care Miller a fost ridicat s-o zidească a fost „cele șapte vremuri” din Levitic douăzeci și șase, dar fără adevărul despre „necurmata”, Miller nu ar fi recunoscut structura profeției pe care trebuia s-o recunoască pentru a prezenta solia îngerului întâi. Structura lui consta în a așeza profeția în perspectiva a două puteri pustiitoare. Miller aborda balaurul (Roma păgână) și fiara (papalitatea). Al treilea înger se adresează balaurului (Națiunile Unite), fiarei (papalitatea) și profetului mincinos (Statele Unite ale Americii).

Dacă o persoană acceptă toate, nu unele, ci toate profețiile de timp expuse de mileriti pe cele două diagrame sacre ale pionierilor, ar fi necesar ca acea persoană să cerceteze personal acele adevăruri. Cum le-ai putea accepta, dacă nu le-ai examinat niciodată? Dacă acele persoane care cercetează adevărurile fundamentale își asumă responsabilitatea personală de a le supune verificării și apoi acceptă toate acele adevăruri, atunci au zidit pe Stâncă și nu pe nisip.

Cei ce stau ca străjeri ai lui Dumnezeu pe zidurile Sionului să fie oameni care pot vedea pericolele ce stau înaintea poporului — oameni care știu să deosebească între adevăr și eroare, între neprihănire și nelegiuire.

„Avertizarea a venit: Nu trebuie îngăduit să pătrundă nimic care să clatine temelie credinței pe care am zidit de atunci încoace, de când a venit solia în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această solie, iar de atunci am stat înaintea lumii, păstrând credincioșie față de lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu intenționăm să ne mutăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate când, zi de zi, Îl căutam pe Domnul prin rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea trebuie să fie precum Stâncă Veacurilor. Ea m-a călăuzit de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Pentru ca cei care vor să audă să poată analiza profețiile de timp din istoria milerită, este necesară examinarea perioadelor istorice care sunt reprezentate de aceste profeții de timp. Aceasta reprezintă lucrarea de a ilustra evenimentele pe o cronologie. Când un student al profeției a ajuns la nivelul de cercetare la care ia în considerare aceste perioade profetice, identificate de mileriti din Biblie și ulterior susținute de mărturia istorică, el va fi în poziția de a recunoaște că istoria de la începutul profeției de timp, în mod simbolic, tipifică istoria de la sfârșitul aceleiași profeții. Din acea perspectivă, studentul ar trebui să învețe că istoria se repetă. Având această înțelegere, el ar trebui de asemenea să vadă că Isus ilustrează sfârșitul prin început.

Iar din linia profetică a profeției care înfățișează sfârșitul lumii ca pe «zidirea unui templu», studentul ar trebui să știe că există o piatră de coronament finală care este așezată deasupra templului care este zidit pe temelie. El ar trebui să ajungă să vadă că temelie templului pe care Miller a fost folosit să o aducă la lumină (care îl reprezintă pe Isus Hristos, căci nu poate fi pusă o altă temelie decât Isus Hristos) a fost o temelie așezată pe timpul profetic. Deoarece Isus ilustrează sfârșitul prin început, studentul ar trebui să vadă, de asemenea, că piatra de coronament, piatra

finală a templului, trebuie să corespundă temeliei. Temelia templului, pentru Miller, a fost timpul profetic, dar temelia a fost, totuși, Isus Hristos.

După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, ca un meșter-zidar înțelept am pus temelia, iar altul zidește pe ea. Dar fiecare să ia seama cum zidește pe ea. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care este pusă, care este Isus Hristos. 1 Corinteni 3:10, 11.

Pavel își descrie lucrarea drept ridicarea unui templu, al cărui început sau a cărui temelie a pus-o. El a fost apostolul neamurilor și a fost folosit pentru a pune temelia Bisericii creștine. În același pasaj, Pavel arată de asemenea că trupurile noastre sunt templul Duhului Sfânt. Mai există și templul lui Solomon și sanctuarul din pustie, care au temelii ce sunt toate reprezentate drept Isus Hristos. Temelia pe care Miller a fost folosit s-o așeze a fost cea a templului Adventismului, iar temelia acelui templu este, în mod cert, Isus Hristos; însă, mai precis, este vorba despre un templu ridicat din materiale spirituale și profetice.

Prin urmare, piatra de încheiere trebuie să fie, de asemenea, Iisus Hristos, însă piatra de încheiere trebuie totodată să includă o regulă profetică de prim rang, deoarece lui Miller i s-a dat un set de reguli care conține regula de prim rang a mileriiților, și anume principiul „un an pentru o zi”. Fără acea regulă, nu există recunoaștere a profețiilor de timp și, așadar, nu există nicio temelie. Trebuie să existe, la sfârșit, un corespondent care Îl reprezintă pe Iisus Hristos (Temelia), care să fie o regulă de prim rang într-un set de reguli care stabilește Revelația lui Iisus Hristos. Regula este, desigur, regula „primei mențiuni”, reprezentând atributul caracterului lui Hristos care identifică sfârșitul de la început.

În 2 Tesaloniceni, aceia care n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți, au respins adevărul, așa cum este reprezentat de cuvântul grec derivat din cuvântul ebraic alcătuit din trei litere, care este tradus „adevăr” în Vechiul Testament. Grupul care primește amăgirea puternică, pentru că a crezut o minciună, a refuzat să se întoarcă la căile vechi, la temelii Adventismului, așa cum sunt ele reprezentate pe cele două planșe sacre. Așadar, în pasajul pe care îl analizăm de ceva vreme se afirmă:

„Îngerul puternic care l-a instruit pe Ioan nu era o personalitate mai puțin însemnată decât Isus Hristos. Faptul că Își pune piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe uscat, arată rolul pe care îl îndeplinește în scenele de încheiere ale marii controversă cu Satana. Această poziție denotă puterea și autoritatea Sa supremă asupra întregului pământ. Controversa s-a intensificat și s-a înverșunat din veac în veac și va continua astfel până la scenele de încheiere, când lucrarea măiastră a puterilor întunericului va atinge culmea. Satana, unit cu oamenii răi, va amăgi întreaga lume și bisericile care nu primesc dragostea adevărului. Dar îngerul puternic cere luare-aminte. El strigă cu glas tare. El trebuie să arate puterea și autoritatea glasului Său celor care s-au unit cu Satana pentru a se împotrivi adevărului.” Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 7, p. 971.

În pasajul precedent, „bisericele care n-au primit dragostea adevărului” sunt fecioarele nelegiuite și neînțelepte ale lui Daniel și ale lui Matei, pe care Amos 8:12 le identifică drept cele ce vor începe să caute mesajul final de avertizare al lui Dumnezeu când va fi prea târziu. Este prea târziu, fiindcă

au crezut o minciună cu privire la temeliile Adventismului. Adventismul a început pentru întâia oară să se pătrundă de acea minciună în 1863, iar de atunci înainte n-a urmat decât o decădere continuă.

Ceea ce urmează să scriu este, presupun, pe deplin subiectiv, dar ce lumină profetică nouă a fost introdusă în adventism din 1863 încoace? Ellen White spune despre mesajul din 1888 al lui Jones și Waggoner că era mesajul pe care îl prezentase ea însăși de ani de zile. Mesajul lor poate să fi părut nou și șocant pentru adventism în 1888, dar noutatea și șocul nu au fost produse de un mesaj nou, ci de o orbire care se așeza asupra poporului lui Dumnezeu din 1863 încoace.

Ellen White a identificat Adventismul ca aflându-se în condiția laodiceană înainte de 1863, așadar orbirea Laodiceei deja se insinua în Adventism înainte de 1863, însă în 1863 biserica a lăsat oficial deoparte adevărul privitor la „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase, care a fost chiar prima „profeție de timp” pe care Miller a descoperit-o. Din 1863 încoace nu a mai apărut nicio lumină profetică în Adventism! Ce s-a schimbat?

Însăși cea dintâi piatră a temeliei templului, care era clădită pe timpul profetic și Îl reprezenta pe Isus Hristos, a fost pusă deoparte de către Adventism în 1863. Prima piatră așezată de Miller în temelia templului, întemeiată pe timp, așa cum este prezentat în Daniel de către Hristos, care S-a prezentat ca Palmoni, „numărătorul minunat”, a fost respinsă și pusă deoparte. Însăși cea dintâi piatră pe care Miller a descoperit-o...

Citând profeția despre piatra lepădată, Hristos s-a referit la un fapt real din istoria lui Israel. Incidentul era legat de zidirea primului templu. Deși avea o aplicație specială la vremea primei veniri a lui Hristos și ar fi trebuit să aibă o forță deosebită pentru iudei, ar și pentru noi o învățătură. Când a fost ridicat templul lui Solomon, pietrele uriașe pentru ziduri și temelie au fost pregătite în întregime în carieră; după ce au fost aduse la locul construcției, nu trebuia folosită nicio unealtă asupra lor; lucrătorii nu aveau decât să le așeze la locul convenit. Pentru a fi folosită la temelie, fusese adusă o piatră de mărime neobișnuită și de formă aparte; dar lucrătorii nu-i găseau niciun loc și nu voiau s-o primească. Le era o neplăcere, zăcând nefolosită în calea lor. Multă vreme a rămas o piatră lepădată. Dar când zidarii au ajuns la așezarea colțului, au căutat multă vreme să găsească o piatră de mărime și tărie suficiente, și de forma potrivită, care să ocupe acel loc anume și să poarte marea greutate ce avea să se sprijine pe ea. Dacă ar fi făcut o alegere neînțeleaptă pentru acest loc important, siguranța întregii clădiri ar fi fost primejduită. Trebuiau să găsească o piatră capabilă să reziste influenței soarelui, înghețului și furtunii. Mai multe pietre fuseseră alese în diferite rânduri, dar, sub presiunea unor greutateți imense, se sfărâmaseră în bucăți. Altele nu putuseră suporta proba schimbărilor atmosferice bruște. Dar, în cele din urmă, atenția a fost îndreptată spre piatra atât de multă vreme lepădată. Fusese expusă aerului, soarelui și furtunii, fără să arate cea mai mică fisură. Zidarii au examinat această piatră. Trecuse prin orice probă, în afară de una. Dacă putea să treacă proba unei presiuni severe, hotărâseră s-o accepte drept piatra din capul unghiului. Încercarea a fost făcută. Piatra a fost acceptată, adusă în locul ei rânduit și s-a constatat că se potrivea exact. În vedenie profetică, lui Isaia i s-a arătat că această piatră era un simbol al lui Hristos. El spune:

„Sfințiți pe Domnul oștirilor Însuși; și El să fie temerea voastră și groaza voastră. Și El va fi un sanctuar; dar va fi și o piatră de poticnire și o stâncă de sminteală pentru ambele case ale lui Israel, ca un laț și ca o cursă pentru locuitorii Ierusalimului. Și mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea, vor fi zdrobiți, vor fi prinși și vor fi luați.” Coborât în viziune profetică până la prima venire, profetului i se arată că Hristos are să suporte încercări și probe, pe care le simboliza felul în care a fost tratată piatra din capul unghiului din templul lui Solomon. „De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion, ca temelie, o piatră, o piatră încercată, o piatră din capul unghiului, prețioasă, o temelie sigură: cel ce crede nu se va grăbi.” Isaia 8:13-15; 28:16.

În înțelepciunea Sa infinită, Dumnezeu a ales piatra de temelie și a așezat-o El Însuși. El a numit-o „o temelie sigură”. Întreaga lume își poate așeza asupra ei poverile și durerile; le poate suporta pe toate. Cu deplină siguranță pot zidi pe ea. Hristos este „o piatră încercată”. Pe cei care se încred în El nu-i dezamăgește niciodată. El a suportat orice încercare. A îndurat apăsarea vinei lui Adam și a vinei urmașilor lui și a ieșit mai mult decât biruitor asupra puterilor răului. El a purtat poverile aruncate asupra Lui de fiecare păcătos pocăit. În Hristos, inima vinovată a găsit ușurare. El este temelia sigură. Toți cei care Îl au drept sprijin se odihnesc în deplină siguranță.

În profeția lui Isaia, Hristos este declarat a fi atât o temelie sigură, cât și o piatră de poticnire. Apostolul Petru, scriind prin inspirația Duhului Sfânt, arată limpede cui îi este Hristos piatră de temelie și cui îi este stâncă de sminteală:

„Dacă, într-adevăr, ați gustat că Domnul este bun. Apropiindu-vă de El, ca de o piatră vie, lepădată într-adevăr de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și de mare preț, și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă, pentru a aduce jertfe duhovnicești, bineplăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos. De aceea este și scris în Scriptură: Iată, pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, de mare preț; și cel ce crede în El nu va fi dat de rușine. Pentru voi deci, care credeți, El este de preț; iar pentru cei neascultători, piatra pe care au lepădat-o ziditorii, aceea a ajuns piatra din capul unghiului, și piatră de poticnire, și stâncă de sminteală, pentru cei care se poticnesc de Cuvânt, fiind neascultători.” 1 Petru 2:3-8.

Pentru cei care cred, Hristos este temelia cea sigură. Aceștia sunt cei care cad peste Stâncă și se sfărâmă. Aici sunt reprezentate supunerea față de Hristos și credința în El. A cădea peste Stâncă și a fi sfărâmați înseamnă a renunța la îndreptățirea de sine și a merge la Hristos cu smerenia unui copil, pocăindu-ne de călcările noastre de lege și crezând în iubirea Lui iertătoare. Și tot astfel, prin credință și ascultare, zidim pe Hristos, ca pe temelia noastră.

Pe această Piatră vie pot zidi, deopotrivă, Iudei și Neamuri. Aceasta este singura temelie pe care putem zidi în siguranță. Ea este îndeajuns de largă pentru toți și îndeajuns de puternică pentru a susține greutatea și povara întregii lumi. Iar prin unirea cu Hristos, Piatra vie, toți cei ce zidesc pe această temelie devin pietre vii. Mulți oameni sunt, prin propriile lor strădanii, ciopliți, șlefuiți și înfrumusețați; dar nu pot deveni „pietre vii”, pentru că nu sunt uniți cu Hristos. Fără această legătură, nimeni nu poate fi mântuit. Fără viața lui Hristos în noi, nu putem rezista furtunilor ispitei. Siguranța noastră veșnică depinde de zidirea noastră pe temelia cea sigură. Mulțimi zidesc astăzi pe temelii care nu au fost încercate. Când ploaia cade, și

furtuna se dezlănțuie, și vin puhoaiete, casa lor va cădea, pentru că nu este întemeiată pe Stânca veșnică, Piatra din capul unghiului, Hristos Isus.

„Pentru cei care se poticnesc de Cuvânt, fiind neascultători”, Hristos este o stâncă de sminteală. Dar „piatra pe care au lepădat-o ziditorii a ajuns să fie capul unghiului.” Asemenea pietrei lepădate, Hristos, în misiunea Sa pământească, îndurase neglijare și abuzuri. El a fost „disprețuit și părăsit de oameni; om al durerii și obișnuit cu suferința: ... El a fost disprețuit, și noi nu L-am prețuit.” Isaia 53:3. Dar se apropia timpul când avea să fie proslăvit. Prin învierea din morți El avea să fie declarat „Fiul lui Dumnezeu cu putere.” Romani 1:4. La a doua Sa venire El avea să fie descoperit ca Domn al cerului și al pământului. Cei care erau acum pe cale să-L răstignească aveau să-I recunoască măreția. Înaintea universului, piatra lepădată avea să devină capul unghiului.

Și peste „oricine va cădea, îl va zdrobi până la pulbere”. Poporul care L-a respins pe Hristos avea curând să vadă nimicirea cetății și a neamului său. Slava lor avea să fie frântă și împrăștiată ca pulberea înaintea vântului. Și ce anume i-a nimicit pe iudei? A fost Stânca pe care, dacă ar fi zidit, le-ar fi fost siguranță. A fost bunătatea lui Dumnezeu disprețuită, dreptatea respinsă, îndurarea nesocotită. Oamenii s-au pus împotriva lui Dumnezeu, iar tot ceea ce le-ar fi fost mântuire s-a prefăcut în pierzarea lor. Tot ceea ce Dumnezeu a rânduit spre viață au aflat a fi spre moarte. În răstignirea lui Hristos de către iudei era cuprinsă nimicirea Ierusalimului. Sângele vărsat pe Calvar a fost povara care i-a cufundat în ruină pentru lumea aceasta și pentru cea viitoare. Așa va fi în marea zi de pe urmă, când judecata va cădea asupra celor ce resping harul lui Dumnezeu. Hristos, piatra de poticnire pentru ei, li Se va arăta atunci ca un munte răzbunător. Strălucirea feței Sale, care pentru cei dreți este viață, va fi pentru cei răi un foc mistuitor. Din pricina dragostei respinse, a harului disprețuit, păcătosul va fi nimicit.

„Prin multe pilde și avertizări repetate, Isus a arătat care avea să fie urmarea pentru iudei a respingerii Fiului lui Dumnezeu. Prin aceste cuvinte El Se adresa tuturor celor din orice veac care refuză să-L primească drept Răscumpărător. Fiecare avertizare este pentru ei. Templul profanat, fiul neascultător, vierii necredincioși, zidarii disprețuitori, își au corespondentul în experiența fiecărui păcătos. Dacă nu se pocăiește, osânda pe care ei au prefigurat-o va fi a lui.” Desire of Ages, 597-600.

Vom continua aceasta în articolul următor.